

Telléry Márton MÉGIS

Tömzsi, festett-vörös hajú, ellenszenves tekintetű nő vagyok. Kitárt szárnyú sas-tetoválás díszel a hátamon. Kardot tart karmai között, fenyegető-dühösen vijjog. Az ablaknál állok, csodálatos kilátás nyílik a környező hegyekre. Persze ez Salzburgban nem ritka. Nyár van, felhőtlen az ég. Talán a nyarat szeretem legjobban a világon.

Ugandai lakótársam skype-ol a szobájában. Nem tudom, milyen nyelven beszél. Rengeteget internetezik. Azelőtt nem laktam volna feketével, de ez a legolcsóbb, nem válogathatok. Szobát bérelni itt a külvárosban drágább, mint belvárosi lakást Kaposváron vagy Zalaegerszegen. Egyébként az ugandai főiskolára jár, szállodában dolgozik és állandóan vigyorog. Minek örülhet annyira?

nem valódi ember

A másik két lakótársam osztrák és magyar. Az osztrák sötétszőke, vékony, csendes lány. Este többnyire itthon tanul, ír, olvas. Reggelente félóráig kanalaz egy kis tálka müzlit. Talán őt még kevésbé értem, mint az ugandait. Úgy érzem, nem valódi ember, csak hegycsúcsról vetített hologram, ami éjszakára eltűnik a szobaaajtó mögött.

Magyar lakótársamtól tudom, hogy ellenszenves a tekintetem. Nem nekem mondta, hallottam, mikor telefonált. „És egy bazi nagy, kardot tartó sas van a hátára tetoválva! Iszonyat gázul néz ki. Nem értem, miért rondítja el magát valaki ennyire.” Huszonnégy éves győri fiú. Nem sok közös vonás van bennünk azon kívül, hogy magyarul beszélünk. Nem meglepő, hogy sasnak nézi a turulmadarat.

Elindulok, bár bőven van időm a találkáig. Az ugandai lány épp előjön a szobájából. Miután az otthoniakkal beszélt, mindig távolibb, szomorkásabb a mosolya. Bye – köszönök el. Mond valamit – nem értem, de nem kérdezek vissza.

Házunkkal szemben ezüst-üveg autókereskedésen csillog a nap. Mögötte zöld hegy szökik meredeken a magasba. A távoli csúcsokhoz képest persze csak domb. A környéken minden feltűnően zöld. Élesebb, harapósabb zöld, mint otthon, valahogy mégis semlegesebb. Régebben nem gondolkodtam így színekről, nem tudom, mi van velem. Talán a magány teszi.

Vagy a nő, akit gondozok. Gyakran meglepőek az észrevételei. Még hatvanéves sincs, egy baleset után majdnem teljesen lebénult. Budapestről jött ki több mint húsz éve, osztrák férje volt. Felváltva látjuk el egy idősebb magyar nővel. Mindenképp magyarokat szeretett volna maga mellé, olcsóbb is így. Mint Magyarországon az erdélyi asszonyok.

beszéljek magamról

Előfordul, hogy az életéről mesél, máskor könyvekről, vagy bármiről, ami eszébe jut. Engem is buzdít, hogy beszéljek magamról. Szerinte a világon mindenkinek könyvet kéne írnia az életéről. A tetoválásom is tetszik neki. Egyszer kérte, hogy megérinthesse. Mondjuk ez furá volt.

Salzburg, Mike Steele, flickr.com

Mint ahogy az idézet-gyűjtés is. „Minden eseménynek, történésnek megvan a maga oka – minden válasz valamire. Ezért biztos állíthatjuk: nincs véletlen.” „Senkivel sem véletlenül esnek meg a dolgok. Minden megrázkódtatás mögött tanítás rejlik, amely közelebb visz önmagunkhoz.” „Az események mögött – bárhog fordulnak is – mindig van egy terv.” Rengeteg hasonlót másoltam le, nyomtattam ki, és ragasztottam az ágya fölé. Egy hét múlva aztán megkért, szedjem le és égessem el mindet. Közben a franciaablakon át néztük a naplementét a hegyek fölött.

sokkal rosszabb is lehetne

„Néha arra gondolok, sokkal rosszabb is lehetne” – mondta egyszer. „Például, ha a kezemet sem tudnám mozgatni. Vagy ha nem jó módban élnék, kilátással az Alpok kapujára. Képzeld el valakit ebben az állapotban egy afrikai kunyhóban, folyóvíz és orvosi ellátás nélkül!” Az ugandaiak hogy élnek? Vannak törzsek, akik meztelenül járnak, dárdával vadásznak, ahogy a tévében? Ha jobban tudnék angolul, akkor sem kérdezném meg.

Jön a busz, felszállok a városközpont felé. Alig néhányan utaznak rajta. Grüss Gott – mosolyog rám egy idős nő, ahogy leülök. Nem ismerem. Hátul két fiú beszélget, talán törökök. Negyedóra múlva leszállok a Staatsbrücke túlsó oldalán. Ez az egyetlen híd, aminek sikerült megjegyezniem a nevét. Ja, nem, a Mozartsteget is tudom. Sokan járnak az utcán, hemzsegnek a turisták.

Csomó időm van még, sétálok. Hamarosan Mozart szülőházánál lyukadok ki. Sárga színű, és egy élelmiszerbolt is van benne, ez vicces. Már annyiszor elmentem előtte, de nem tudtam rávenni magam, hogy kifizessem a tízeuros belépődíjat. Igaz, fent a várban sem voltam, pedig az tényleg érdekel.

A Dóm tér felé tartok, amikor szembejön az osztrák és a magyar lakótársam. Széles mozdulatokkal beszélgetnek, hangosan nevetnek. Mikor észrevesznek, egyszerre hallgatnak el, és kényszeredett mosolyfélével intenek felém. Azonnal megfagy a levegő, amint megjelenek valahol. Olyan dühödtt keserűséget árasztok, hogy az embernek elmegy

az életkedve, ha rám néz. Ezt is a magyar fiútól tudom.

Nem akarok késni, úgyhogy visszafordulok a folyó felé, és elsétálok a megbeszélt helyre a parton. Leülök egy padra, nézem a vizet, a hidakat, épületeket, mintha egyszerre lennék a városban és a természetben. Főleg ezzel töltöm a szabadidőmet. Órákig üldögélek a Salzach partján néhány sörrel meg csokival. Hogy télen mi lesz, nem tudom.

vigyorgó koponya

Közben erőltetem az agyam, hátha eszembe jut, hogy hívják az ürgét. Bemutatkozott, de nem jegyeztem meg. Hétvégén találkoztunk, egyedül ittam egy sörözőben. Odszólt, hogy jó a tetkóm. Visszakérdeztem, mert nem értettem elsőre, de tud magyarul. Szerbiából jött, sok helyen élt, több nyelven beszél. Idősebb nálam, negyvenes lehet, fiatalos, jól néz ki. Magas, borotvált fejű, úgy izmos, hogy nem kigyúrt. Több tetoválás is van a karján, egy vigyorgó koponya a legérdekesebb. Nem túl profi, viszont félelmetes – mintha élne és nézne. Elmondta, harcolt a délszláv háborúban, katonatársaival tetoválták egymást. Egyébként nagyon jó fej, csomó érdekeset mesélt, állandóan hozta a piákat... Jelenleg üzletember, rengeteg mindennel foglalkozik. Például a salzburgi koldusokat szervezi, többnek közülük szállást is ad. Nevetett, amikor nem értettem, mit kell szervezni a koldusokon. Addig azt hittem, egyszerűen fogják magukat és koldulnak – bár valójában soha nem gondolkodtam ezen. Persze, észrevettem, hogy előfordulnak a belvárosban, különösen a hidak lábánál. Többnyire huszonéves, széparcú cigánylányok. Nem hiszem, hogy Magyarországról jönnek, idegen az arcuk. Fakereszt hever előttük, kendőt viselnek, és tiszták, sosincs szemét körülöttük. Úgy látszik, az osztrákok a koldulásban is szeretik a rendet. Csodálkoztam, hogy egy órányi ismeretség után ezt ilyen lazán megosztja velem. Igaz, nevetve hozzátette, hogy ha bárkinek beszélek róla, elvágja a torkom.

Salzach, Unghold G, flickr.com

Megnézem az időt: két percet késik... Fiatalok ülnek a fűben, kisgyerekes család sétál el előttem. Aztán néhány hosszú hajú, feketepólós tizenéves robog el, áruházi bevásárlókocsiban tolják egy társukat. Vigyorogva üvölt. „Kapitalismus ist Scheisse!” Ennyit értek belőle. Nem mertem megkérdezni, ölt-e embert. Persze, évekig harcolt, úgyhogy biztosan... Vajon megváltozik az ember arca, tekintete, miután megölt valakit? Meg lehet mondani ránézésre, hogy gyilkolt? Mindegy, hülyeség, nem tudom, miért jutott eszembe.

micsoda marhaság

Tíz perce itt kéne lennie... Úgy tűnik, nem jön. Igazából számítottam erre. Nyilván egy csomó csajt megkaphat, mit akarna pont tőlem? Azért várok még egy kicsit. Majd később elmegyek sörért, aztán vissza a folyópartra. Késő délután a legszebb. Holnap sem dolgozom, nem kelek korán. Itt van a nő lánya Bécsből, ilyenkor ritkábban megyek. Kíváncsi vagyok, milyen hangulatban lesz legközelebb... Előfordul, hogy hosszú ideig nem szól semmit, csak szomorúan bámul ki az ablakon. Nem is szomorúan. Nincs semmi az arcán. Aztán másnap megint vidáman beszélget. Tegnap is ez volt. Egész nap hallgatott, csak estefelé szólalt meg. „Emlékszel, hogy egyszer azt mondtam, jó lenne, ha a világon minden ember megírná a történetét? Micsoda marhaság! Képzeld el, a sok milliárd senki elhiszi, hogy érdekes, fontos, és mondani kezdi a magáét! Kétségbeejtő gondolat.”

Megint eltelt öt perc, már biztos nem jön. Lassan elindulok a boltba. Na jó, még egy keveset várok... Most meglátom mégis! Egy hatos csomag sört vett, azzal integet. Ezt igazán jól tette.

felső kép | Grenzbrücke Salzburg, Traud, flickr.com